

september 2014

Pacifik 2014

Marshall Islands

1. september 2014, ponedelje

Majuro

Zbudi se v lep dan. Kasneje se naredi celo malo vetrčka, ravno prav, da se vročino lažje prenaša. Prestaviva se na sosednji otoček, Eneko po imenu. Med njima je nekaj otočkov z napisi v slogu Keep out ali Private Property. Na njih pa vikendice Maršalcev. Otočki, kot iz risanke ali narisane vica, kakih sto metrov v premeru, zasajeni s kokosovimi palmami in belo mivkasto plažo za dostop do koralnega morja. Kičasto.

Midva se pač ustaviva tam, kjer je prostor za rajo. Spet boje in spet zastonj (kako je že to na najlepšem morju na svetu?). Danes je ponedeljek in ni izletnikov. Sama sva. Sprehodiva se po otočku-motujčku, lepo je urejen. Klopi z mizami in roštiljem poleg, igrišče za odbojko na mivki, v vodi plavalna ploščad, sanitarije s tuši (smo na atolu, kjer vode ni ravno v izobilju!) in celo z wifi anteno. Nou-vorkin, kot nama pove oskrbnik otočka. Škoda, potem bi bilo šele kičasto.

Vesna spet plava z ribami med koralami. Jaz počakam, da riba priplava na moj krožnik in potem jo dam plavati še - ve se kam. Popoldan preživiva v neskončni dilemi. Odplujeva danes nazaj pred mesto ali jutri? Jutri!

takole pa, ko se jutro prebuja

celo javne sanitarije imajo na Eneku za turiste

poglej z boje na konec atočka in reef katerega sem v nekaj urah samo delno obdelala

jasno, da za turiste mora biti tudi roštilj, da si lahko spečejo kakšno meso ali ribe

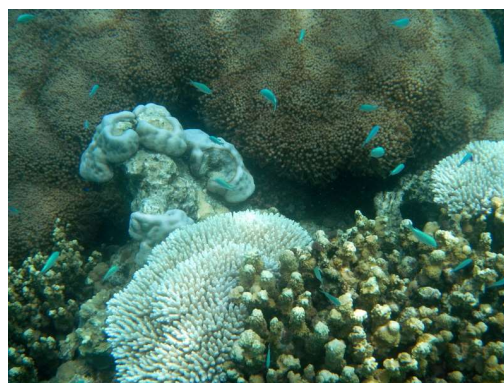
zelo lepa, čista plaža s koralno mivko - lepo!

Mala edina na boji pred otočko Eneko

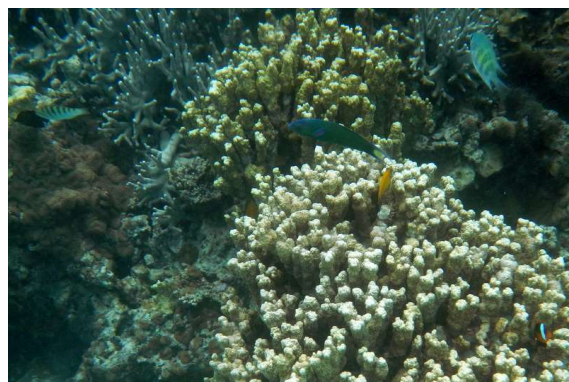
ko sva stopila na otok naju ni nihče pozdravil ... hm, sem pa opazila, da je problem v tem, da ne znajo angleško in se potem izogibajo razgovoru

podvodni svet pred otočkom Eneko

otoček z nekaj palmami in skrito vikendico

2. september 2014, torek

Majuro

Vstaneva, se odpeljeva in pripeljeva. Spet sva pred Uligo, delom Majura, na boji. Akcija takoj! Na obalo in na net. Paket je včeraj zjutraj zapustil DHL facility na Guam. To je dobro. Slabo je, da ga je zapustil 24 minut po odletu letala za Majuro. Hic! Četrtek, torej. No, sedaj se mi nikamor ne mudi več. Zato lahko v miru spijem kavico, uredim si nekaj podatkov in potem z Vesno nekaj pojeva. Pa na barko, kjer me prestreže Garry. Paket da me že čaka, pove. Ah ja, silni internetni servis DHL tracking. Očitno ne dela, kot bi moral in očitno na Guam zabeleži, da je paket zapustil njihovo domeno, šele ko ga vidijo leteti po luftu. Izkušnje? Očitno. Kakorkoli, v ta-lepe gvante (če bo treba carniku kaj razlagat) in v taksi. Nič ni bilo potrebno razlagat, vse je špediter uredil in za to zaračunal malo več, kot evro in pol. Najceneje, do sedaj, krepko najceneje - če se samo spomnim Francoske Polinezije in njihovih sto evrčkov!

Pumpo torej imam, samo Jiang Hu mora še popraviti puščanje nafte, ki po njegovem kirurškem posegu lepo kaplja iz injektorja in potem lahko odpeketava novim otokom naproti. Manjana. Danes nafilam tanke z nafto, spet jo je pol tone, kar zadošča za okoli 1200 milj doleta. S ceno 1,1 evra za liter (5,50 dolarja za galono) je nekje na sredi cenovne lestvice. Internetna odvisnica Vesna pa preživi cel dan pod klimo - za mašingo.

Zvečer pa na družabno srečanje, tako kot vsak torek...

s takimi plovili so včasih na tem koncu potovali domačini...danes na tem atolu le turisti; domačini imajo yamahe ipd. zadeve ...

na Maršalovih otokih je večina ljudi iz drugih otokov; mamica in hči sta iz države Tuvalu

mestna hiša v Majuro

veliko pralnih strojev - eno pranje 1,5 USD

eno sušenje pa 2 USD ... otroci ponavadi hodijo gledati TV v pralnico

pogled na hiše s strani reefa na Majuro

... še bodo ribice in korale ... tega se ne morem nikoli nagledati

3. september 2014, sreda

Majuro

Po opravkih. Najprej nekateri na net, drugi v pralnico. Potem drugi na net in prvi do Kitajčka. Kitajček manjana. Ok, potem pa do Ricka. Veni vidi vici. Vse kar je bilo potrebno narediti, da nafta ne bo več curila, je bilo priviti en vijak. Onega za povratno lajtungo je mojster pumposhraufar pozabil. Jaz pa tudi v svoji blaženi nevednosti tega sploh nisem pogledal. A-ja-ja-jaaah.. sem res pocar. Rick sicer noče plačila, pa se mi zdi pošteno, da sebe kaznujem za kretenijo in vsaj za pivo mu pa moram dati.

Kakorkoli, Mala je pošliltana v nulo. Pav vsi sestavni deli delujejo kot se šika. Lepo je izpluti s tako urejeno barko. Še pred izplutjem pa na kosilo na eno boljših (no, manj slabih) pic zahodno od Italije (ok, se moram malo prilagoditi: vzhodno od Italije - itak pa ni bistvene razlike, če ni Italija, je pica zanič). In ob pici pivce. In še eno. In še eno. In potem javiti Jiang Huju, da mu manjana ni treba priti naokoli. Pa vmes srečam Garryja in malo klepetava, malo si mailava in malo telefonirava (z njegovega telefona, jasno) in potem složno ugotoviva, da sva žejna. In greva na pivce in še na eno in še na eno. Pa pride kapitan Navigatorja in se ustavi na enem pivcu. In še na enem in še na enem in še na enem. Vmes Garry odide in pride Vesna in tudi ona je žejna. In spet žejna in spet žejna in spet žejna. Pa se Garry vrne s sestanka in je tudi on žejen in spet žejen. Tudi, ko Navigator spreha psa, smo ostali še vedno žejni in potem tudi še žejni in spet žejni. Ura je blizu deset, ko ugotovim, da me počasi tišči na restroomse in da sem pravzaprav edina zvezda stalnica, vsi ostali se pa menjajo. No, še enega, potem pa res na vece. In po veceju domov. Še dobro, da sem poročen. Če ne bi bilo Vesne, bi ostal sam za mizo, polno praznih piksen piva...

pa še nekaj podvodnih fotk ...

4. september 2014, četrtek

Majuro

Vesna gre po permit za Jaluit, jaz urejat klirens. Ona bo dobila permit popoldan, jaz lepo opravim pri port captainu, pri immigrations in customs se pa zakomplicira. Klirensa v naprej (za nedeljo) danes ne morem dobiti, z veseljem ga pa naredijo takrat, ko odideva. Seveda ga, takrat se plača nadure. In jutri je praznik. Ah, ja. Torej odideva danes popoldan. Malo se bova morala podvizat pri kopenskih opravkih, pa bo šlo. Zmenim se za klirens od 16:30, pol ure preden zaprejo. Upam, da drži, kar obljubijo.

Popoldan torej izkoristiti net, dokler ga še imamo, oprati še zadnjo rundo perila, nakupiti hrano in gorivo. In še kaj. Med drugim v lokalnem dnevniku preberem, da je naš mooring mojster in viceguverner jahtnega kluba po imenu Cary in ne Garry, kot sva mislila do sedaj. No, vsaj za nekaj je dobro, če človek bere časopis.

In ob 16:30 smo na Shorelinu, midva in imigration officer. Ok, daj štemplje, pa gremo. Ampak. Fant jih noče dati, pravi da na klirensu piše, da gremo v nedeljo in on bi dal štemplje v nedeljo. Res piše, ampak to piše zato, ker gremo enkrat do nedelje, mu razložim. Pa noče razumeti, sto dolarčkov za nadure za dva štemplja v pasoše je le preveč mamljivih. In customs bi si tudi takrat barko ogledoval. Proti plačilu nedeljskih nadur, seveda. On je skromen, on bi samo 75 dolarčkov. Malo mi dvignejo pritisk, takole se pa res ne bomo šli. Dragi moji, potem bova pa midva naslednje tri dni snorklala, itak se nama nikamor ne mudi, da bi naju lahko izsiljevali in korale tukaj so čisto spodobne. Se vidimo v ponedeljek ob osmih zjutraj, ko nimate več nadur. Adijo, voljno ste!

In se spraviva na barko in takoj naju kaznujejo. Nevihtni veter naju dobi na dingiju in zmoči do kože. No, pa imava kazen, ker se upirava požrešnim uradnikom. Profitira pa zato Mala, sedaj ko propelerica dela in je vetra za izvoz. In nato, da si malo ohladiva jezo, roštiljada. Odlično meso je dobila Vesna v lokalnem marketu, vidi se vpliv Združenih Držav.

kruhovec tudi uspeva na tej borni zemlji še kakšen mesec pa bo primeren za prehranjevanje

torta narejena iz pasjonke; ampak še daleč od Ksenjine torte ... pa uporabili so margarino, škoda; res pa je, da en kos torte stane 2,5 USD ...

med 12-13 uro je lunch time in takrat se na cesti na veliko peče in prodaja hrano za tiste, ki delajo ... včasih samo riž in nekaj koščkov mesa ali zelenjave dobiš za samo 2 USD

tukaj imajo v cerkvah normalne osnovne šole - ker je bil to dan pred praznikom, je bila tudi proslava z govori, no pa na koncu je župnik vse blagoslovil

5. september 2014, petek

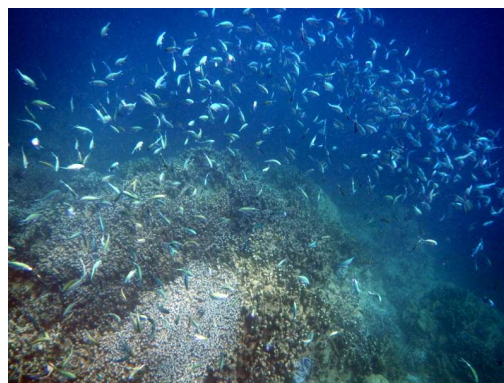
Majuro

Pihlja ravno prav, da je bivanje na barki znosno. Pozajtrkujeva, poklepetava s Caryjem in se odveževa. Jadranje po laguni s 3-4 Bf polkrme je kičasta zadeva. Prehiti naju manjša jadrnica, ki motorira očitno k istemu cilju, kot midva. Trinajst ljudi naštejem na krovu. Hmmm... No, na cilju mi postaje jasno, to so turisti, ki jih lokalni jadralec pelje na enodnevni izlet. Tukaj, izgleda, ni glede števila potnikov prav hudih omejitev.

Spet se priveževa za otočkom Enemanit, a da ne bo tako enolično, na sosednjo bojo (še štirikrat lahko prideva, preden se bova začela ponavljati). Vesna je tokrat v vodi tri ure brez prestanka in na koncu (ko postanem že zelo lačen) jo z daljnogledom poiščem nekje daleč na reefu, jo pridem iskat in z dingijem odšlepam na Malo. Sliši se bolj enostavno, kot to je v praksi, ko prelahek čolniček pod dodatnim bremenom v vodi veselo opleta levo-desno. Kakorkoli, po vsem skupaj je spet roštiljada, nato kratko emajliranje in počitek. Danes imajo Maršalci Worker's day (nekaj podobnega našemu prvemu maju) in ne spodobí se preveč delati.

končno spet zagledam prvič v teh vodah mojo Čepinko

...zopet plaval skozi jate majhnih ribic

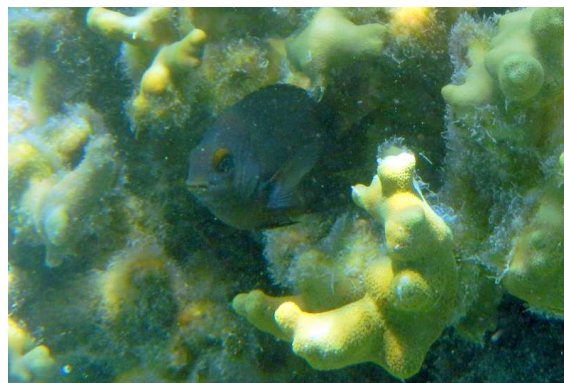
v morje so vrgli zvito armaturno mrežo, da si najdejo na njej dom korale ...

ko pa sem to zagledala dva metra pod seboj sem čisto zamrznila....pa sva se gledali in gledali

...in potem se je odplazila in smuknila v koralo.... menda neka vrsta morene ...

nekateri imajo tako lepe oči, so pa hitre, da jih težko ujameš v objektiv

ta vrsta rib je izredno hitra ali pa se jaz tako preklemsko počasna?

ne bom več utrujala z ribami, čeprav sem zelo navdušena nad njimi pod vodo ... razen izjem :)

6. september 2014, sobota

Majuro

Jutro je brez vetra in brez sonca. Včeraj je moja propelerica začela kihati in očitno brez kontakt spraya ne bo šlo. In brez dobre zaloge oglja tudi ne. Če sem odkrit je slednje bolj pomemben razlog za vrnitev pred Uligo. Kakorkoli, pet milj je ravno dovolj, da narediva pitno vodo za naslednji teden (poraba je enormna, vsaj šest litrov dnevno) in nekaj deset litrov za tuširanje.

Pa na net tudi zavijem, si bom kar cel ljubljanski strežnik prekopiral, če bo treba kaj kasneje off-line narediti. Pri teh hitrostih in neverjetnem 350 ms pingu do t-2.net (daleč najboljšem, odkar smo zapustili Deželico) je to šala-mala. In ko čakam da se nekaj GB prenese, pobrskam po netu. In kaj najdem: Marshallovi otoki so četrta najmanj turistična destinacija na svetu. Ja, brez napake sem napisal, "najmanj turistična destinacija". Zanimivo bi bilo izvedeti še katere so tiste tri destinacije, ki so na zmagovalnih stopničkih. Takole se predstavijo Maršalci: otočje ima preko 250 vrst koralnih rib, 180 vrst koral, 27 vrst morskih sesalcev in vseh 5 vrst želv. Za povrhu je to največje pribežališče morskih psov na svetu (ali kako bi prevedel sicer čisto razumljivo besedno zvezo shark sanctuary).

Po večerji pri Kitajcih (le kako ne morejo razumeti, da se juha servira najprej in ko jo poješ nadaljuješ z ostalim, tako pa...) se preseliva na Shoreline, na prizorišče ribiškega turnaja. Presenetljivo rib so ujeli posamezni čolniki. Takole na oko, v povprečju kakih 20-30 kg v okoli 50 kosih. Na čoln, na dan. In lov je bil dovoljen le v laguni. Presenetljivo, še posebej, ko izveva da prisostvujeva napačnemu turnaju. Tukaj tehtajo samo lokalcem, pravi mednarodni turnaj ima sklepno fazo na sosednjem pomolu, na Uliga docku. To je tam, kjer sva jedla in potem racala na Shoreline, da si pogledava ribe. A-ja-ja-jaaaah... Pa pot pod noge in nazaj. Jasno, zamudila sva glavne akterje, so pa tam zbrani vsi naši znanci, vsak s svojim pivcem v roki. In svojo zgodbo. Midva tudi.

Ampak. Jutri je še en dan in še ena dirka. Pa da vidimo, kaj bodo jutri ujeli mojstri mednarodni ribiči! Kaj znajo lokalci, sva se naučila danes. Toliko, da veva kakšen je standarden ulov za tukajšnjega hobi-ribiča. Da nama slučajno ne pride na pamet razlagati lokalcem, da sva ujela eno lepo porcijsko ribo...

v pričakovanju prvih ribičev in njihovega ulova

tekma je bila samo s strani ribičev iz atola Majuro in posledično so lahko lovili le ribe znotraj tega atola in med vsem tem jaz plavam ???

vse ribe zložijo v zaboj in na tehtnico; nato pa še posebej se tehta največja riba

vodi se dvojna evidenca, da ne bi bilo kakšnih nesporazumov potem, ko se določa zmagovalca

navkljub nalivu, čakajo ribiči v vrsti na tehtanje svojega ulova

mednarodno tekmovanje je bolj fensi: imajo tudi band, ki špila pinkiče ipd...

gledalcev je bilo navkljub dežju zelo veliko

je treba ribo očistiti in filirati...če ni šlo drugače, je pa kar z zobmi vlekel kožo dol z ribe

dečve so se mi ves čas smejali ...verjetno sta hoteli, da ju fotkam?

ribe kar vržejo na roštilj in to neočiščene (z drobovino), menda so tako bolj sočne? no ja stvar okusa, kajne?

ti ribi sta bili ujeti na poti do atola Arno; mečarica in tuna ...dva sta jo komaj držala pokonci

trije so nosili tuno do avta... ni čudno, da sva midva zadnje čase brez vab; najine vabe so šalamala za take mrcine in jim ni problem to otrgati

7. september 2014, nedelja

Majuro

Po zaključku redakcije včerajšnje izdaje dnevnika so se zgodile stvari, ki jih je potrebno omeniti. Na pontonu pri Shoreline je ležal (recimo temu tako) porcijski marlin. Uf, to pa je riba! Poleg pa še ena, manjša, yellowfinka. Tale manjša pomeni, da je bila dolga skoraj, kot je človek visok in da so jo trije nosili naokoli, dva pa dvignila za poziranje publiki. Hja, take ribice ne plavajo v laguni. Da so jih ujeli, so vrli športni ribiči morali izpluti skozi prehod v ocean. In to ne kar kateri koli športni ribiči. Za tak podvig so potrebni mednarodni športni ribiči, jasno. Le oni lovijo v oceanu. No, tam pa ni bilo potrebno preveč dolgo čakati na uplen, če je verjeti ribiški besedi...

Napovedan je sicer bolj kisel dan, kar pa Vesne ne moti, da si ne zaželi snorkljanja. In se odveževa, plujeva in priveževa. Danes sva na Eneku. Pa ni bilo nič od vsega skupaj. Neprestano je deževalo in ko je nehalo, je vzvalovalo. Le roštilj sva nekako uspela spraviti pod streho, to je pa tudi vse. Ko se malo pred peto popoldan vrneva na stalno bojo, se nama ne ljubi (v valovitem morju) na obalo, gledat marline in podobne zverine. Tudi vreme je kislo in ves čas visi dež v zraku. Večer preživiva na barki, čeprav so naju po VHF še posebej vabili na šov na Uliga dock (najbrž le zato, da ne bi spet zalutala h

konkurenci).

Se je pa zato prijetno ohladilo in na termometru sem videl neverjetno nizko temperaturo, 27 stopinj. Celo morje je hladno, danes smo jih namerili le 31,9 stopinj. Končno bom lahko spal kot se šika tudi brez ventilatorja nad glavo.

....

8. september 2014, ponedelje

Majuro

Kaže da se pomembne stvari vedno zgodijo po zaključku redakcije. Sinoči se nisva udeležila ribiške zabave. Dež je visel v zraku in veter se je dvigal. Še dobro! Ulilo se je tako, kot redko pomnim in je potem padalo nekaj ur neprekinjeno. Vmes je veter jačal in na koncu pristal pri 6 Bf. Ponoči v takem vremenu z dingijem ni ravno višek zabave. Popolnoma prijetno bi bilo, če bi veter vlekel z vzhoda, kjer smo zaščiteni z atolom, je pa šment potegnil točno z obratne smeri in pri 20 miljah lagune je bilo na naši strani vala krepko preko metra. Lee shore... Neugodno je, ko se kljun barke zarije v val in morje poplavi palubo. No, najbolj zoprno je to, da človek ne ve, ali bo mooring zdržal. Je zdržal. Naš. Vsi niso. Dve barki sta končali na reefu. Eno, sosednjo Camelot, so po nekaj urah s pomočjo tunolovkinega dingija (z nekaj sto konji močno dizelco za pogon!) le izvlekli z reefa na varno in privezali na drugo bojo. Za ceno močno poškodovanega športnega ribiškega čolna in uničenega outboarda na dingiju - dva udeleženca reševalne akcije pred prihodom kitajskih ribičev. In Camelot, long keel catch, popolnoma nepoškodovan. Neverjetno!

Zjutraj je še nekaj vala, veter počasi jenja. Krma še vedno opleta kak meter gor in dol in zlesti v dingija v dvoje bi bilo precej triki. Sam grem do oblasti. Pa nimam kam čolnička privezat, ponton je ponoči šel rakom žvižgat. In malo je manjkalo, da bi se mu pridružil še fuel dock. Ni mi druge, kot da dingija po rampi potegnem na obalo. V valu in v dolgih hlačah. Sem namreč v tagmašni obleki (alias klirens obleki).

Kakorkoli, po vseh teh prigodah pridem do port authority in mi dajo nov papir. Zastonj in še v imenu customsov se opravičijo, ko jim razložim, zakaj ga potrebujem. Na customsih mi tudi brez besed dajo nov papir in lahko kar grem - nihče si danes ne želi ogledovati Male. Tudi immigracionist samo gleda v tla in brez besed poštemplja pasoše. Tudi on ne bo hodil gledat, ali res odideva. Jasno, saj danes ni nedelja. Tudi njemu je malček nerodno, da je bil tako pohlepen za nadure. Kakorkoli, klirana sva in samo posloviva se še od posadke Seala in se odveževa.

Popolna bonaca in lepo sončno vreme naju spremlja, ko zapuščava Majuro atol. Vremenske napovedi za naprej so pa tako različne, da lahko samo rečem, da ne vem, kaj naju čaka (tudi današnja noč ni bila pravilno napovedana, bila naj bi bonaca). Za naslednji teden pa GFS napoveduje zahodnike, CMC pa vzhodnike. Potem pa vedi...

Je pa zato kosilo odlično. Majurci namreč v teglcih gojijo vse mediteranske začimbe in jih prodajajo kot local products. V kombinaciji z odličnim ameriškim mesom in italijansko mozzarelo ... za prste obliznit.

še zadnji pogledi na Majuro

na ograjci sem jih pustila samo tako dolgo, da sem naredila fotko, potem pa fujufiju... ne boste kakale po Mali

Pacifik 2014

Pacific

9. september 2014, torek

Marshall Islands-Kosrae (1. dan)

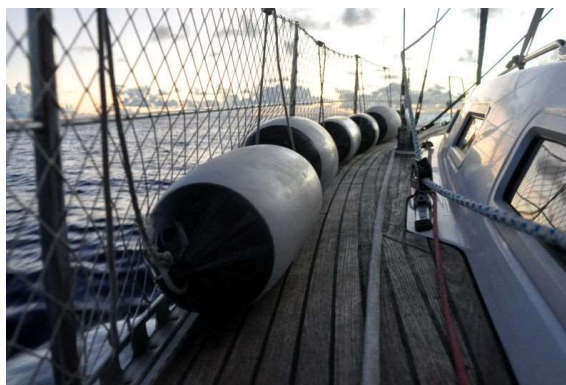
Vremenske napovedi počasi konvergirajo. Če pogledam limitni račun, gre enačba za veter proti nič. In tu ostaja cel teden. Na veter se torej ne bova ozirala, se morava pa zato na tok. V mejnem področju ekvatorialnega proti toka sva in plujeva na zahod. In zato malo cikcakava, najprej sto milj na zahod, potem dvesto proti cilju in petdeset proti jugu, pa spet na zahod. Upam, da nama tako tok vzame precej manj kot sto milj. Če bi šla naravnost, bi jih sredi morja pustila vsaj sto petdeset. Od skupaj petstotih. Sredi današnjega dne tako celo za kratek čas srečava ekvatorialni proti tok in kar naenkrat je ETA en dan prej, tako močan vpliv ima zadeva na majhno plovilo, kot je Mala.

Bereva, naokoli naju fura popravljena bošpumpa in elektrike je kot na izhodu nuklearke. Kosrae ima resen biosecurity, piše. Uf, in Mala je polna frišne zelenjave in sadja, vse bo šlo v nepovrat. Kaj sedaj? Razdeliva si naloge, vsak mora poskrbeti za nekaj artiklov. Jaz se javim za zelenjavo. Za meto natančno vem, kako se skuha, sem že dal tonic water v hladilnik in ledene kocke v zamrzovalnik. Pa tudi za limone bom poskrbel, da se primerno porabijo med kuho. Na zalogi imava tako gin kot rum, torej res ni prav čisto nobene panike za kuharja po duši (to sem jaz). Vesna za zajtrk mozzarelo s paradižnikom in baziliko - pa je že nekaj manj zelenjave.

Aja, Vesna je spet zaukazala lovopust... Ni pa na srečo prepovedala čiščenja bokobranov. In evo zanimacija za danes.

Tone pripravil mojito-led se je stopil zelo hitro, prevroče, da bi trajalo

tako čisti bokobrani že dolgo niso bili

da alkota ni samo v muslimanskih deželah...

Mikronezija

takole zgledajo ti kovinski valji ...

Pacifik 2014

Federal States of Micronesia

12. september 2014, petek

Kosrae

Z dnevom se na morju pojavi ogromno plavajočega lesa, človek bi rekel, da smo blizu otoka. Smo, samo to smetišče je verjetno sem priplavalo s tokom iz katerega večjih otokov. Točno ob devetih po lokalnem času (eno uro sva pridobila na poti) sva sidrana in potem klic oblasti. Na VHF se ne javijo, na telefon ne slišijo. Torej se oddingirava na kopno in jih pokličemo domačini. Pridivjajo takoj, island time (torej po kakšni urici), izpolnimo neskončno formularjev (tudi take neumnosti, kot je na primer kakšno barvo oči ima lastnik plovila, ki privzeto ni kapitan, zato je za kapitana vse te podatke potrebno vnesti še enkrat) in midva ... nisva klirana. Lahko greva naokoli, lahko počneva kar naju je volja, ampak štemplja v pasoše pa ne dobiva dokler imigracionist ne dobi plovnega dovoljenja iz Pohnpei. Danes je petek, to bo torej v ponedeljek. Oki-doki, saj imamo čas. Naju pokliče na VHF, obljubi, ko dobi papirje. Pustimo se presenetiti.

Na sidrišču je bila ob najinem prihodu še ena barka, zvečer je Mala sama. Avstralci, ki so tukaj že dve leti (volunteristi) se odpravljajo domov. Malo pobarava domačine in zaupajo nama, da je Mala prva barka po petih mesecih, ki je vplula v luko. Se ponavljajo Australi? Tudi kasneje se nama otok prikazuje zelo podobno kot Australi. Domačini so prijazni, vsi bi se pogovarjali, vsi vedo kdo sva in kam spadava. Je pa na pogled večja revščina (čeprav: kaj je pravzaprav sploh definicija revščine?). In za razliko od Australov, tukaj prav vsi tekoče govorijo angleško. In otok je bujno poraščen, kot so bili vanuaški otoki. Spet bova lahko kupila doma pridelano sadje in zelenjavo.

Prva naloga je na vsakem otoku nabava interneta. Tudi tukaj. In greva. Peš, saj so nama rekli, da je to 20 minut hoje. Skoraj bi morala uporabiti ono pravilo: pomnoži z dva in vzemi naslednjo večjo enoto. Dve uri pešačiva po tropskem soncu in vlagi! Vmes se sicer poleg naju kot po tekočem traku ustavljajo avtomobili "Hej, vidva z nove barke, ali potrebujeta prevoz?", pa sva trmasta in jih zavračava, češ da rabiva malo razgibavanja po štirih dneh plovbe. In se je najbrž tudi to razvedelo, kot se je razvedelo, kam spadava. "O, to sta ona dva, ki se excercisata!" komentirajo otroci ob cesti, ko prišpandirava mimo. Hja...

Po neverjetno hitrem internetu na Marshallih, je tole tukaj polomija na kvadrat. Tipična hitrost prenosa podatkov je 8 kb/s. Še pomnite, tovariši? Štiri tisoč dvestokrat počasneje kot na Majuru! No, baje je na Pohnpeiju spet optika. Upam.

Nazaj grede se ulije, kot se za trope spodobi, in skočiva pod prvo streho. Takoj naju ogovorijo in takoj so naju pripravljeni peljati kamor želiva. Želiva na pivo. Pa gremo v bližnji resort. Pivce je po 6 dolarčkov, a-ja-ja-jaaaah! Ampak. V veselih uricah pa samo 4. In vesele urice se začnejo ob štirih in midva minuto čez štiri plačava. Po tarifi za vesele urice. Torej lahko piješ cel dan, le plačati ne smeš prej. Zanimiva logika. Pa iz enega resorta v drugega. V lepo urejeno oštarijo na reki, do katere vodi mostiček skozi mangrovje. Tam je v veselih uricah po sindikalni ceni poleg pijače tudi hrana. Kokosova rakovica (ali jastog) krepko preko kile z dodatnim krožnikom prilog za deset dolarjev. In liter odlične ribje juhe v kokosovem mleku za petaka, ceneje kot pivo po redni ceni! Hmmm... Lastnica Maria, Italijanka iz Ancone, se kar razneži,

ko izve od kod sva.

jutro se je prebujalo in pred nami je bil otok

zaplula v zaliv otoka Kosrae, ki je zelo hribovit otok

na prvi pogled so tukaj hiše vse zidane

samo ena avstralska jadrnica je bila na sidrišču

na potopljeni ladji je zrasla palma in še nekaj drugih rož; no ob tej vročini, vlagi in zemlji raste vse, vsepovsod ...

moram še ugotoviti s katere pozicije se vidi spečo dekle - neka legenda

šolarji, vendar nisem opazila nobene uniforme ?

znotraj zaliva moraš kar paziti, ker je dosti reefa naokoli

za začetek pa koščki ribe v kokosovem mleku s kopro ... ogromno in odlično za 5 USD

coconut crab z veliko solate (vsa zelenjava je lokalna!) - odlično! cena 10 USD

malancani posuti s parmezanom in olivnim oljem ter balzamičnim kisom - odlično ! cena 5 USD

koktail, pivo in enostaven cvetlični aranžma je popestrilo prazno mizo

13. september 2014, sobota

Kosrae

Sobota je in danes bi se malo povozikala naokoli. Pa po rentiča, pra-pra-vnukinja zadnjega kosraeskega kralja naju pelje (pol so pa Amiji vse zajebali s svojo demokracijo, sicer bi tudi on bil kralj, pove njen oče, sedaj le Mr. Smith in ne Your Excelency). Za 40 dolarčkov dobiva big car, japonski. Japonski dobesedno, uvožen z Japonske kot rabljeno vozilo. Vsi napisi v kabini so v japonskih pismenkah, tudi navigacija. Ki je itak ne rabiva, na otoku je samo ena cesta. In volan je na desni in mi vozimo po desni. Pa se znajdi, če znaš, Tonček.

Par uric in vse si ogledava. Še nekaj stranskih, makadamskih, cest si ogledava, po džungli fijakava in ... otoka je definitivno konec. Potem začneva ponavljat ceste, poiščeva nove oštarije in ko teh zmanjka, začneva ponavljat še te. Na koncu spet pristaneva v resortu, kjer si Vesna za jutri rezervira snorklarijo. In spet jeva in pijeja v veselih uricah. In spet so cocktaili in pivo poceni in spet je hrana poceni in spet... na koncu napraviva veliko.

Včeraj sva ostala sama na sidrišču, danes se je sosed vrnil in poleg njega sta pripluli še dve barki. Popoldan. Zvečer v

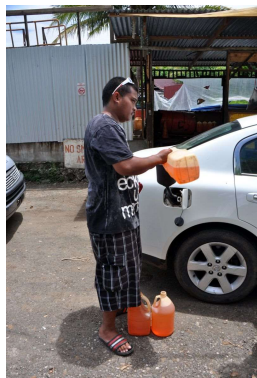
oštariji vsi že vse vedo. Toliko bark ni bilo tukaj celo leto. Hmmm... moram preveriti, malo mi je vse skupaj sumljivo.

na FSM imajo dekleta spet svojo modo-živahna krila, nazobčana

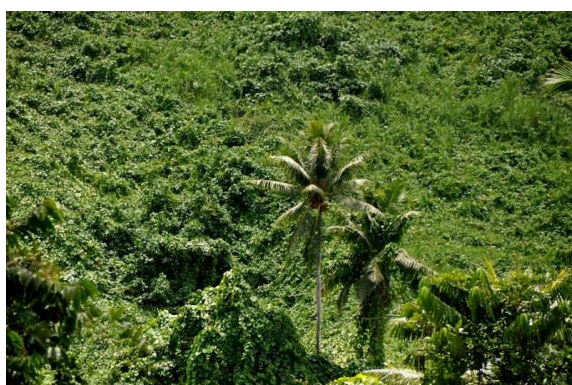
kar nekaj osnovnih šol imajo na otoku in vse so zelo velike, čeprav ni videti tako veliko otrok; tudi ameriške šolske avtobuse je videti

skoraj vse črpalke natočijo bencin v galonske plastične posode in potem natakajo v avtomobile

pokrajina zelo zaraščena, visoki hribi

plezalke zadušijo ogromne površine grmovja in dreves

plaž skorajda ni, poleg tega je reef okoli in okoli in le ob plimi se lahko kopaš

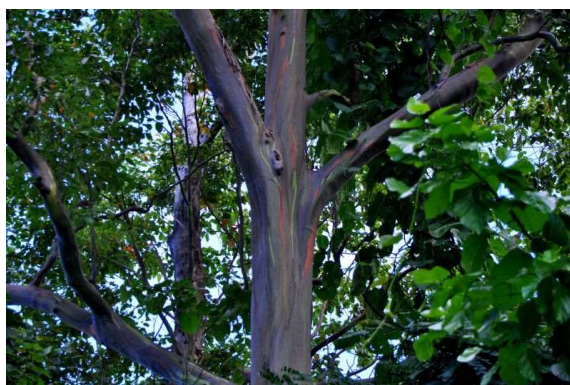
pogled na osamljeno Malo na sidrišču

pa sva lezla na en hribček in dobila za nagrado lep pogled naokoli

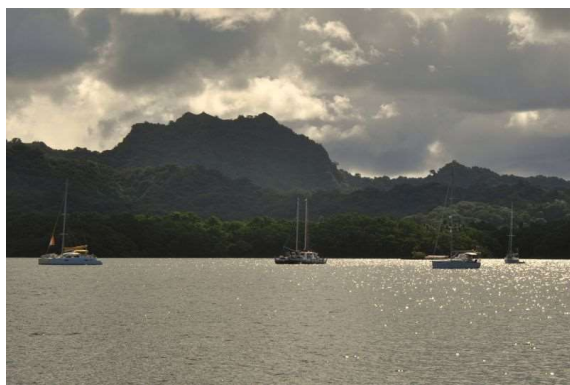
komaj je videti Toneta med zelenjem

domačini pravijo tem drevesom Rainbow tree ... enkratne pastelne barve, kajne?

pa še pogled na naše sidrišče s hribčka

in zvečer smo na sidrišču štirje

14. september 2014, nedelja

Kosrae

Nedelja je dan za razmišljanje in meditiranje (nekateri gredo k maši v te namene). Midva razmišljava o Mikroneziji in Mikronezijcih. Po sodčkastoritih Polinezijkah in mrko gledajočih in kot oglje črnih Melanezijkah so Mikronezijke prav čedne punce. S poudarjenimi azijskimi potezami so prava osvežitev in možnost, da si malo oči spočijem. Vesni tudi fantje niso napačni, če le ne bi toliko žvečili betela in imeli zato uničenih zob.

Pokrajina na Kosrae je spet divji tropski pragozd z nekaj zanimivimi drevesi, ki sva si jih včeraj pogledala. Pod strmimi pobočji se skriva nižavje, ki je prepleteno s potočki in rekami in se proti morju večinoma zaključuje z močvirjem in mangrovami. Nekaj peščenih plaž sicer je, jih je pa malo. Snorkljanje in potapljanje je na zunanji strani reefa, kjer so razpostavili več kot petdeset boj, na katere se potem vežejo potapljaški čolni. V ne premočnem vetru pa bi se lahko tudi z barko privezala na te boje. Glede na to, da turizma ni ravno v izobilju, turistov še manj, je dosežek že, če je zasedena vsaj ena boja.

Danes je bila. Vesna se pridruži ekspediciji, ki jo organizira Treelodge resort in se skupaj s še enim Američanom odpravi pod vodo. Kar vidi, je ne navduši najbolj, korale so precej slabše kot na Majuru, rib je nekaj. Sreča sicer manto in morskega psa in plava z želvami. To je pa tudi več ali manj vse.

Jaz se lotim adaptacije motorja. Namesto two stroke, ga želim narediti four stroke. Pa mi ne rata. Tisti ouh-šijt-vel-dis-bolt-gous sicer najdem in privijem, pa ni nič boljše. Mislim, da sem tudi diagnoziral kje curi. Pri dihtungu med injektorsko pumpo in motorjem. Samo, to pomeni, da moram odmontirati to nesrečno bošpumpico, popraviti dihtungo in potem pumpo zmontirati nazaj. Tega si pa ne upam sam početi. Bom vseeno potreboval majstora. No, spotoma zamenjam filtre v motorju in olje v saildrivu, spucam lajtungo od kopalniškega bilga in še kakšno malenkost, Dovolj, da sem z meditacijskih dnevom zadovoljen in si zvečer z veseljem prižgem roštiljček...

na enem koncu je bilo na kupu ogromno rib

američana sta se potapljala, jaz pa snorklala

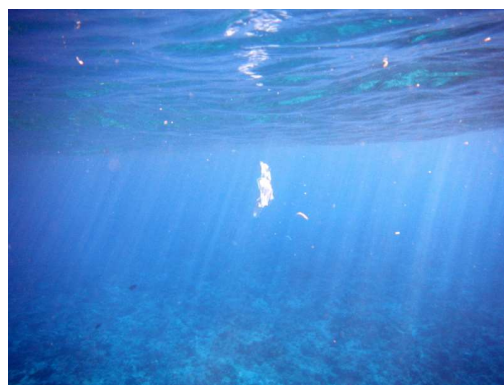
...in na koncu ostali le mehurčki za njima...

ta koralni reef je bil pred leti čisto uničen zaradi močnega udarnega vala; škoda ... no, rib je bilo še kar veliko glede na teren

barvit velik polž

bolj sem plavala proti obali, več je bilo polivinila v morju...grozno!

želvica na kateri se je paslo veliko rib

zelo lepa manta

15. september 2014, ponedelj

Kosrae

Kako teče island time je verjetno znano. Počasi. In zmešano. Navsezgodaj zjutraj ob devetih se odpraviva v nabavo goriva. Pa naju port authority ustavi in se ponudijo, da naju peljejo na drug konec otoka, da naredimo papirje (in plačamo takso). Brzina jim, jasno, ni vrlina in papirji so končani ob enajstih. Pa pride naokoli sosed in se ponudi, da naju pelje nazaj (na portautorijce bi morala še kar nekaj časa čakati, čeprav so tudi oni ponudili prevoz). Pa se ustavimo tu in tam in na koncu pri Marku iz Treelodga. Zmenim se za barrel pump, za gorivo pa kliče naokoli, vendar nikogar ne najde, ki bi ga imel. Ok, diesel bom že našel, ni panike, samo da imam pumpo. Pa ni bilo tako enostavno. Na prvi črpalki ga nimajo, na drugi tudi ne. In, ko pešačim, mi ustavi Daniel in ponudi prevoz. Seveda! In potem se fijasava od Poncija do Pilata in nikjer ni nafte. Oups! Tega pa res nisem pričakoval. Končno jo dobiva na drugem koncu otoka. En sod, zadnji sod. Jo pripeljejo na pomol ob treh.

Pobereva še Vesno pri imigracionistih (customse je medtem že zrihtala, imigracionalisti so bili pa malo dalj na kosilu, gospodje), ki še kar tuhtajo, kaj narediti, ker so nama dali cruising permit, ki nikoli ne zapade (naj bi bil samo za nekaj mesecev, pravijo). In tuhtajo in kličejo šefe in nič ne stuhtajo. Bodo prišli na pomol povedat popoldan. Ok, saj ni panike, bova pa še malo ilegalno v državi. In ob treh sva na pomolu in ob treh po island time (torej s pol ure zamude) je tudi nafta in jo pretočimo in pride vmes imigracionist in naju naroči za jutri zjutraj (ker še vedno ne vedo, kaj storiti z najinim super permitom). In mi še kar točimo in v majhno jadrnico pretočimo skoraj vse otoške (torej tudi državne) zaloge diesla. Hmmm...

Ob petih sva končno spet sidrana in potem na pивce in na večerjo k Marku. Da mu malo vrneva za uslugo, ker je posodil pumpo za pumpanje nafte iz soda v tanke. No, in tudi zato, ker sva lačna in žejna. Vesna se potolaži z jastogom (pet repkov za 15 evrov), jaz z yellowfinko za vsega 9 evrov. Vse s prilogo. In potem pustiva oštirjem za pivo enih 30 evrov...

Dan je bil tako skoraj v celoti posvečen uradnikom in petrolovcem. Nekaj, za kar bi na Jadranu potreboval deset minut. Črpalke so za vsakim vogalom, uradnikov pa sploh ne bi potreboval - sedaj, ko je Hrvaška v EU in ni potreben klirens. Vsaj mislim si, da je tako.

Še besedica o bencinskih črpalkah. Tri od kakšnih desetih barak ob cesti imajo aparate za točenje goriva. Ker pa niso certificirani, tudi ti niso v uporabi. Tako vsi prodajajo bencin po galonah. Ena galona, ena pakunga. Pakunga je plastična škatla od mehčalca, ki drži točno (no, ja približno) eno galono. Če hočeš biti črpalkar, moraš najprej odpreti svašarnico, prodajati mehčalec in za embalažo, ki jo stranka vrne ponuditi 5 centov. Eko-frendli. In po nekaj dneh nabereš dovolj galonskih plastičnih embalaž, da si v biznisu z bencinom. Voila!

zelo veliko je takih majhnih trgovinic po celem otoku

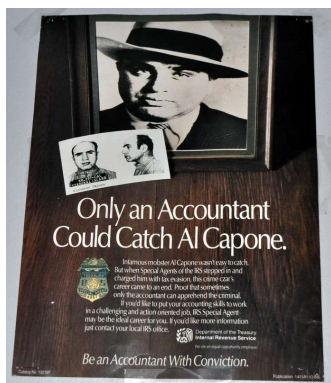
kjer prodajajo vsega po malem

črpalka, vendar ti natočijo iz plastenk

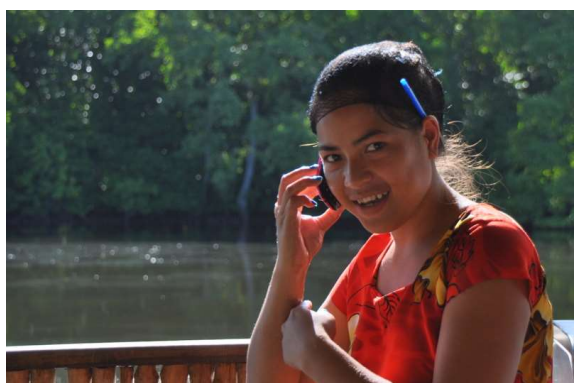
nekateri imajo zelo lepe cvetlične vrtove okoli hiše; se pa pozna močna vlaga na hišah

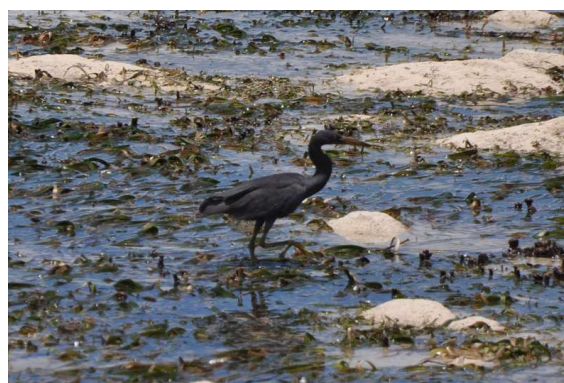
na ministrstvu za finance je visel ta plakat ... :)

mlado dekle iz Kosrae

kuharica v oštariji pri Mariji je dobro kuhala

spet malce drugačni ptiči; videla tudi rdečo zelene male ptičke, vendar tako hitri, da ni bilo šans narediti fotko

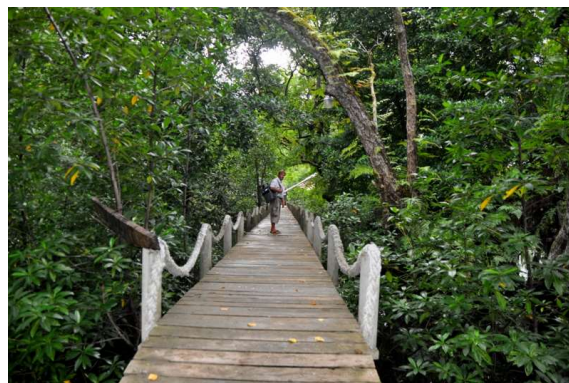
turistični urad in Kosrae woman center v hišah zgrajene v starem stilu

telekom vsepovsod po svetu :)

kljub temu, da je ogromno mangrove, ni bilo komarjev

mostiček, ki pelje do oštarije pri Mariji

16. september 2014, torek

Kosrae

Ob osmih se zdingirava k imigracionistu domov. Piše se Hilton, torej se bova klirala kar pri Hiltonu. Nasproti sidrišča stanuje. Končno vstopiva in v istem trenutku tudi izstopiva iz države. Prep pa še mojstrov mulc spleza na palmo in nama da vrečo kokosovih orehov, njegova mama pa nekaj nam novega sadja - sour sop (se zmiksa in naredi pijača) in obvezne limete (pravi, da za sashimi, ma, midva jih bova ponucala kar za gin tonic).

Lepo od njih in spet se nama vleče paralela z Australi, kje so ljudje tudi kar tekmovali, kdo bo bolj prijazen in ustrežljiv do obiskovalcev. Vsi, prav vsi, so naju sprejeli z nasmehom na obrazu in če so le mogli, so nama pomagali. Če ne drugače, pa s prevozom ali takimi in drugačnimi informacijami. Taksi sva nekajkrat naročila (nazadnje sinoči) in nikoli uporabila, vedno se je prej pripeljal mimo kdo, ustavil in ponudil prevoz. In kjerkoli sva se vsaj malo zagovorila, sva bila takoj deležna simbolilčnega darila, največkrat sadja. Ker je angleščina njihov drugi jezik, sva lahko tudi veliko čebljala z domačini in vsi pogovori po vrsti so bili zanimivi in prijetni. Ja, v lepem spominu nama bo ostal Kosrae!

Ob devetih izplujeva. V brezvetrje in lep sončen dan. Napovedanega imava sicer nekaj vetra, vendar se bojim, da ga bo premalo. Malo me skrbi tudi tok. Če bo prehud, ne prideva do četrtka do zaprtja uradov. Čeprav je napovedan šibak in bočni, tem napovedim ni kaj prida zaupati. No, pustimo se presenetiti...

gospod Hilton-pri njemu doma; Hilton je dalnji potomec zadnjega kralja na Kosrai

Hiltonova mama pri svojih 67 letih je prava dama

Hiltonova 2.letna nečakinja

Hiltonov sin spleza na palmo in nama nabere kokose za na pot

hiša v kateri živi Mr.Smith-najbližji potomec zadnjega Kosrai kralja

danes imajo potomci kralja Ace trgovino, zelo založeno in urejeno!

...in novo ogromno samopotrebno trgovino s prehrano in pisarniškimi materialom

ta sadež po imenu sour sop, že leta videvam, a sem ga sedaj prvič tudi imela na barki in pripravila kot mlečni napitek-odlično, mogoče rahel okus po banani

za orhideje je tukaj odlična klima

na otoku ogromno bananovcev

fantiči lovijo ribe na reefu

še malo, pa bo plezalka čisto zadušila palmo

17. september 2014, sreda

Kosrae - Pohnpei

Bošpumpica je crknila. Spet dela motor le do 2000 obratov. In tako dopoldan dolijem olje kar on-the-fly. Ne upam si ugasniti motorja, ker se bojim, da ga potem ne prižgem več. Danes bi cel dan lahko celo jadrala, pa je mašinka morala laufat, hic. Saj, ker mi pušča olje, bi moral pumpo tako ali tako na Pohnpeiju sneti, popraviti dihtungo in pumpo ponovno namestiti. Tako bom pa novo nazaj našraufal. Nič več dela, le dodatna skrb, ker si ne upam ugasniti motorja. In skrb, kje bom našel koga, ki bo to znal narediti, da se ne bom nazadnje res sam učil te rabote.

Sicer pa plovba poteka v znamenju kokosovih orehov in milk shakeja iz novega sadeža, ki mu ne veva imena (odličen je!). Celo vrečo kokosovih orehov spraviti iz lupine brez mačete ni ravno enostavno. Se pa da. No, potem so tu še podarjene banane in mandarine. Da o limetah niti ne govorim. Vse to je potrebno pojesti, da se z njimi ne bodo mastili biosecuritisti.

Plujeva mimo dveh atolov, ki sta tako rekoč na direktni poti, pa se ne moreva ustaviti. Nimata prehoda v laguno, razen za čolne. No, v situaciji z bošpumpo pa tudi prehod ne bi kaj dosti pomagal...

18. september 2014, četrtek

Pohnpei

Danes smo izkoristili jockerja. Več jockerjev! Bošpumpica dela slabše in slabše. Ko se zjutraj zbudim gre samo še do 1800 obratov. Ko vključim watermaker pa le še do 1600. Nič kaj obetavno. Ampak, kot rečeno, imamo jockerja v rokavu. Ekvatorialni proti tok se obrne proti zahodu (točno v nasprotno smer, kot bi moral teči) in naju poganja in popravi razliko do polne hitrosti, ker bošpumpica noče delat). In plujemo in priplujemo v luko. Če ne bi bilo tega toka in nas včeraj ne bi veter gnal (no, vsaj pomagal pri gnanju), bi bili danes prepozni za klirens. Tu smo skurili prvega jockerja.

Spotoma plujemo mimo kar nekaj wreckov (za to nismo potrebovali jockerja), kakršnih še nikoli nisem videl. Cela, ne prav majhna, ladja je lepo pokonci parkirana na koralnem grebenu, spuščeni ima obe sidri in še nekaj vrvi je napeto v morje. Očitno obupni poskusi rešitve pred reefom niso bili uspešni. No, vsaj toliko so bili uspešni, da ladja ne leži na boku. In wreckov takih in drugačnih, je v okolici luke ogromno. Nevzpodbudno. Morbidno.

Luka je nabasano polna, po več ladij je vezano na pomol bočno, ena na drugo. In spet izkoristimo jockerja. Na enem

pomolu je vezan le policijski čoln, tja gremo. Pa obrnem barko, zmanjšam gas in ... in moja boš pumpica dokončno crkne. I ne pali više. Pa imamo zaleta točno in precizno toliko, da priplutamo do pomola. Tam se barka skoraj čisto ustavi, tako da lahko lepo džentelmenski sestopim in Malo privežem. Policaji sicer takoj prilafajo, da je to zasedeno, pa ponosno deklariram emergency (pa naj jo oni vlečejo drugam, če želijo). Pa je takoj vse ok. Lepo. To je bil tretji jocker.

Klirens je hiter in neboleč, vse teče kot po maslu. Pol urice in pri nas se zgasi vseh pet vej oblasti, immigration, customs, port, health in quarantine. Vesna medtem kliče naokoli in se zmeni za vleko v marino. Sto dolarčkov hočejo za to. Ampak, mi imamo vendar še kakšnega jockerja v rokavu, mar ne? In poskusim prižgati motor in ... dela! Odjavim vleko in prijavim vprašanje, kako se do marine pride. Ou-dis-is-veri-komplikejtit. Jasno, za stotaka se je treba potruditi. No, menda je res komplicirano, povsod tako piše. Brez lokalnega pilota se to ne da. Ampak, midva poskusiva lepo počasi in - prideva brez kakršnih koli težav. No, jockerja nas stane. Petega. V marini pa, hja, še šestega jockerja na plan! Zadnji privez. Če bi pripluli samo pol ure kasneje, ga ne bi bilo več. Priveza namreč, jocker bi ostal.

Tako, privezani smo, cena s štirimi evri na dan je več kot ugodna, še serviserja za pumpo najdem in bo. Sedmega jockerja na plan! Mojster se ravno sprehaja po našem pontonu. Vsaj tako mi zagotovijo sosedje. Krasno, takoj se zmenim. Novozelanec Peter iz Taurange hoče na uro le fragment tistega, kar so hoteli njegovi rojaki iz Opue. Tudi če dela skrajno počasi, bo to ceneje kot karkoli v njegovi domovini. Nekaj deset namesto nekaj sto dolarčkov.

Pa na večerjo, se spodobi po toliko srečnih naključjih, ki sva jih danes doživela. Cene hrane v hotelski restavraciji so spet zelo spodobne. Hrana odlična, pivo hladno. In pivo je spet po majurskih cenah, ne po kosraeskih. V hotelski restavraciji in marinskem baru je evro in pol v veselih uricah, dva evra po rednih cenah (dva oz. dva in pol dolarja). In posadka je prijetna, mikronezijska. Saj zapravila bova enako dolarčkov, kot bi jih sicer. Le spila bova več...

nič fajn videti take zadeve okoli otoka

Pohnpei je zelo hribovit, zelen in jasno veliko vlage

nasedla ladja na reefu pri otoku je kar privezana

zelo veliko ribičev je bilo na reefu

pogled na zaliv skozi katerega sva morala pripluti do marine

no, pa je Mala spet v marini, sicer brez elektrike, pa vendar, lažje bo skakati sem in tja brez dinghija

Pacifik 2014

Fedarated States of Micronesia

19. september 2014, petek

Pohnpei

Že včeraj, danes še dodatno, dobivam obvestila, da Peter ni najboljša rešitev za moj motor. Ok, torej plan B. June. Ampak, on lahko to naredi šele v ponedeljek. Tudi prav, kajti v sklopu plana B je najem rentiča za danes in ogled otoka. Najprej po službenih opravkih, v Kolonijo na immigration popraviti plovno dovoljenje. Pa oni tega ne delajo, to dela zvezna oblast v Palikiru. Tudi prav, se pa tja zapeljeva in si spotoma ogledava še prestolnico federacije. Prav ironično, zgrajena pred nekaj deset leti sredi ničesar z zanimivo novodobno arhitekturo kraljuje sredi tropskega pragozda. Kako veličastno se tukaj vidi, da je centralna oblast pravzaprav namenjena sama sebi. Nič drugega ni tam, le oblastniki. Bizarno. Ja, nekoč si moram pogledati tudi Brasilio. Kakorkoli, plovno dovoljenje so mi takoj popravili in namesto neomejen čas trajanja napisali, da velja do konca leta. In tako je sedaj zadoščeno vsem uradnikom. Itak, bomo pa deželo zapustili že oktobra. Hja...

Okoli otoka je speljana cesta, za katero so mi znali povedati, da je dobra. Asfaltirana je res, ima pa kar nekaj udarnih jam, ki se jih zaradi dežja ne vidi. Napolnjene so z vodo in izgledajo kot vsaka druga mlaka. Rezultat je znan v naprej, kar nekajkrat nabijeva v živo. Vendar, na koncu te ceste (nekje na sredi pravzaprav, ker je krožna) leži Nan Madol, to si želiva pogledati. Ogromen kompleks razvalin mesta so začeli graditi 200 let pred našim štetjem. Kamnite zgradbe, umetni kanali in otoki ter veličastna kraljeva palača. To je za videti. Drugačne razvaline so, kot smo jih vajeni. Vse zgradbe (pa tudi nasipi in mostovi) so zgrajeni iz klesanih kamnitih blokov, težkih od ene pa do nekaj ton. Celo mesto, lepo razdeljeno v funkcionalne celote s palačami, bivalnimi naselji, skupnimi objekti in ostalimi priteklinami, se razteza na področju, ki je po velikosti primerljivo s piramidami v Gizi. To je največje arheološko najdišče na celotnem Pacifiku.

Res je za oceno morda še malo prezgodaj, vendar so ljudje zelo drugačni kot na Kosrae. Če so bili tam neskončno prijazni in domačni, da sva se počutila z njimi skupaj kot ena velika družina, so tile tukaj precej bolj zadržani do tujcev in gredo mimo tebe brez da bi te pozdravili (presedans za Kosrae!). No, odzdravijo vedno, tudi nasmešek vrnejo - ampak, le vrnejo, podarijo nikoli. No, upam, da je to le prvi vtis in da se bo do odhoda še popravil.

Pa na večerjo v eno izmed restavracij v Koloniji in v marino na net in v službo. Srečava še Rona, s katerim smo se spoznali na Kosraeju. Tam sta šla z Vesno skupaj pod vodo. On je sem priletel, midva priplula in smo spet skupaj, on v hotelu, midva v marini pred hotelom (ja, vse že ve o najini pumpi - selo, pač). Pa pивce za živce v marinskem kafiču za zaključek dneva.

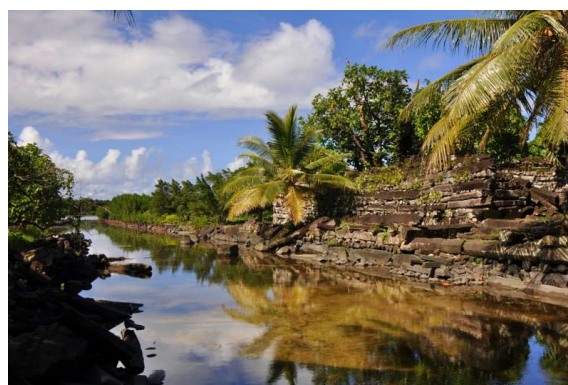
vhod v Palikir

ogromno popolnoma enakih stavb raznoraznih inštitucij, ki so potrebne ali nepotrebne za delovanje birokratskega dela FSM

pred vhodom v Nan Madol - urejena pot, ki je tekla skozi dve domačiji in zato dve vstopnini

izredno dobro ohranjene razvaline starega mesta

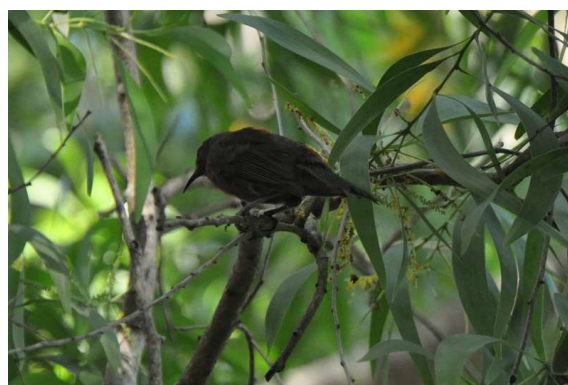
domačin naju je peljal po razvalinah; škoda, da si bo tudi ta 20-letni fant uničil zobe z žvečenjem betel nuta

ogromno zapuščenih vozil konča kar tako v gozdu ali ob cesti kar narava zaradi svoje klime hitro preraste..škoda, da na kak drug način ne rešijo problemov smeti

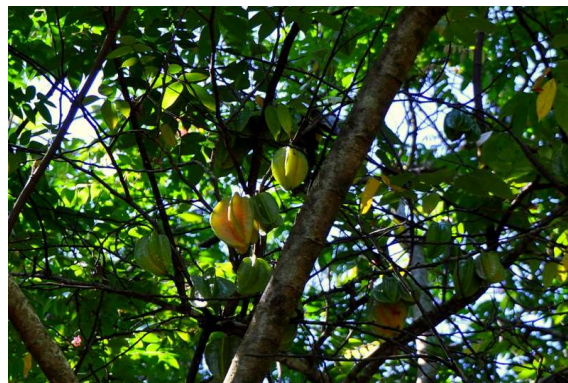
tudi na tem otoku predvsem zidane hiše z malo aluminija; vendar zaradi vlage hitro propadajo in zgledajo neugledno

videti in slišati je veliko ptičev, a zelo težko jih je ujeti v objektiv

cerkva je tudi tukaj zelo veliko

že zelo dolgo nisem videla

mangrove vsepovsod; še marina v kateri smo je mangrove bay marina ... vendar skoraj ni mrčesa katerega bi pričakoval

zelo veliko bananovcev je bilo ob poti-samoraslih

20. september 2014, sobota

Pohnpei

Avto morava vrniti do dvanajstih, izkoristiti je potrebno dopoldan. In ga. Najprej do eel poola. Zadeve tukaj je precej težko najti, ker ni nobenih znakov ob cesti in tudi na avtomobilski karti so zelo na približno označene. Na srečo so ob cesti domačini in po metodi kartu-čitaj-seljaka-pitaj zadevo tudi najdeva. Ampak. S seboj nimava konzerve makarel. To je nujni rekvizit za ogled teh sladkovodnih moren. Pa naju pobič (ki se javi, da je on vodič in da je njemu potrebno plačati 3 dolarje za ogled šova) hitro reši zadrege in gre k sosеду (alias v trgovino) po konzervo. Sponzorja sva midva, 2 dolarja, to je logično. In potem naluknja piksno in stopi v reko in futra ribe, ki plavajo v reki, ki teče preko ozemlja njegovega klana. Lepo počasi, vsaj deset minut traja, da je piksna prazna in ribe site. In pove, da so te ribe člani njihove družine in da so za otočane svete. Hranijo jih in negujejo. In žalujejo, ko katera pogine. Tako je že tisočletja. In že tisočletja jih hranijo z makareliami iz konzerve, Made in USA. Hmmm, očitno Združene države obstajajo od nekdaj in od nekdaj tam proizvajajo ribje konzerve. Hja...

Potem pa na slapove, Pohnpei je znan kot otok slapov. Res se spodobi, da si vsaj enega ogledava. In spet iščeva in spet seljaka pitava in po neskončno razritem makadamu le prideva do družine, ki si lasti slap. Lepo je speljana pot in v steno vklesane stopnice skozi tropski pragozd. Za sprehod po tej poti hočejo 1 dolar, ki vključuje tudi vodiča. Fair enough. Ampak. Za fotkanje pa naslednjih 5 dolarjev. Hja, pri naju je to samo enkrat, pri organiziranih skupinah, kjer vsak zase pritiska na sprožilec, je pa potem vstopnina 6 in ne 1 dolar. No, slap je bil zanimiv, vodič prijeten sogovornik in tudi šestaka mi ne bi bilo škoda. Spotoma se podučiva tudi vse o gojenju betelovih palm in posledično tudi vse o uživanju betelovih oreščkov, ki jih vsi po vrsti žvečijo in se na tak način omamljajo. In pljuvajo rdeče naokoli. In si (zavestno) uničujejo zobe. Večji uživalec si, manj zob imaš v ustih. Če je to lepo...

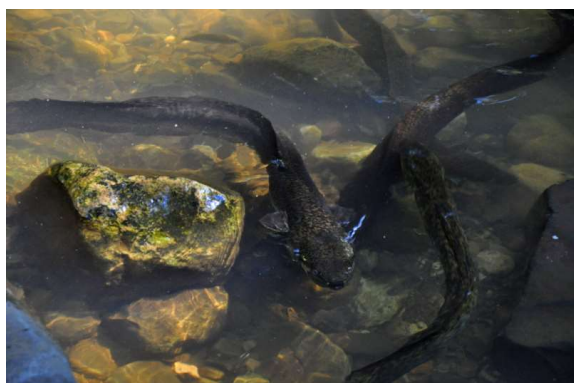
Še malo v šoping in vrneva avto in potem na kosilo in po kosilu Vesna nadaljuje s šopanjem, jaz se lotim projekta nafte. Torej šopam tudi jaz in zapravim precej več, kot Vesna. Kupim 15 džerikenov nafte, skupaj skoraj 250 litrov. Ta brezvetrja naju kar stanejo. No, bolje brezvetrja v slogu Tihega oceana, kot tajfuni. Iz obrobne tajfunskega področja, kjer sva sedaj, se bova v naslednjih tednih počasi premikala v samo srčiko dogajanja. Dogajanja, ki kulminira v teh mesecih. Hja, ta teden je bil en, za naslednji se spet en obeta. Tajfun. Skuha se malo severozahodno od nas in potem hara preko Filipinov. Ma, bomo še videli, koliko bova res nos pomakala v vročo juho...

fantič je preluknjal konzervo in počasi stresal ribo in na ta način privabil sladkovodne morene

bolj je stresal, več jih je bilo

fantič jih je večkrat kar v roko prijel

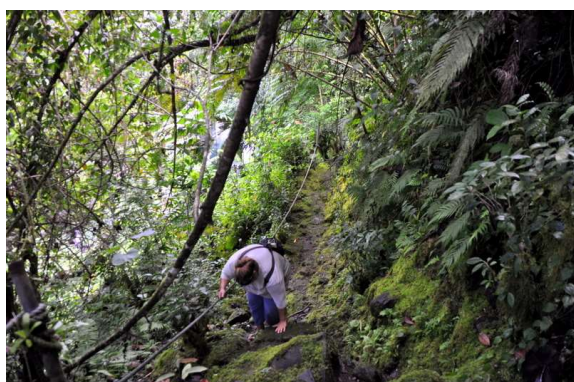
tudi on si je pripravil betel nut ..škoda

imam občutek, da imajo perilo večino časa kar na vrvi, da se še dobro spere in posuši-pri vsaki hiši je viselo perilo in to vsak dan je bilo vsepovsod videti

ogromno rek in zaraščena narava

hoja do slapa je bila zelo spolzka in po hribu dol in potem gor

slap nič posebnega, pa vendar, je !

lastnik domačije je najprej pobral vstopnino potem pa naju vodil do slapa

palma na katerem raste betel nut katerega potem v kombinaciji s koralnim prahom, listom in tobakom vsi po vrsti žvečijo in nonstop pluvajo

deklicam podarila nezdravo hrano: lizike

36-letna zakonca pred spomenikom posvečenim plavalcem, ki so skakali s slapu v tolmun in se pri tem ubili

21. september 2014, nedelja

Pohnpei

Prijetno se je ohladilo in prijetno deževen je dan. Kot nalašč za dežuranje na internetu. Cel ljubi dan sva sama v marinskem kafiču (ostali so najbrž na maši) in brskava po netu. Kupim letalske karte iz Kuala Lumpurja do Ljubljane. Povezava je zelo dobra, cena ugodna. Cenejši, kot s Karibov, bodo tile poleti iz Indokine. Potrdim še rezervacijo marine blizu letališča in tako računam, da bova imela za slabih osemsto evrov transfer door to door, ki z vsemi časovnimi dodatki vred ne bo trajal niti 20 ur. Lepo. Kakorkoli, na silvestrovo dopoldan priletiva v Deželico.

Posnamem si še satelitske karte večine atolov na poti do Yapa, Vesna uraduje, prenašava podatke in še kaj. Zvečer sva od silnega garanja tako utrujena, da se nama niti do oštarije ne ljubi sprehoditi. Danes bodo za kosilo špageti na barki. Potem pa, no potem pa, je ura štiri preč in je marinski kafič že odprt. Prav zares se ne bi spodobilo, če si ga ne bi šla malo pobliže ogledat...

pogled iz kokpita ni nič prijeten: tako veliko potopljenih ladij, jadrnic in čolnov nismo videli še nikjer v nobenem zalivu

visitor biro je čisto zaraščen in ga je bilo težko najti; no, osebja itak ni bilo, ker so bili na kongresu

zanimivo se mi zdi, da vse živo raste noro hitro; a zelenjave in sadja pa nimajo kakšne velike izbire oz. zelo malo

betle nut in zraven vrečka s stolčeno koralo, ki jo dajo v ta plod

22. september 2014, ponedelj

Pohnpei

Island time. June pride v ponedeljek. To je danes. Ampak ne v ponedeljek dopoldan, pride v ponedeljek popoldan. Tako je to po ajslendtajmu nekaj časa. Popoldan ta isti dan se ajslendtajm spremeni in pomeni v ponedeljek po popoldanskem ajslendtajmu v torek zjutraj. Tudi prav. Saj smo vendar na otoku, je že prav, da se ravnamo po otoškem času. Tudi jutri se bomo, prepričan sem.

Ker imam čas, obletam celo Kolonio in večinoma le klepetam in nabiram informacije, take in drugačne. Zavijem pa tudi v ACE in tam bolj malo klepetam, le pogajam se za ceno ribe. Pogajanje kar traja in traja in na koncu se izteče tako, da se bojim, da sem bil bolj slab pogajalec. Naslednja riba me bo stala okroglega stotaka dolarčkov. Ko in če jo sploh ujamem (in če Vesna ukine lovopust). Zato pa imam sedaj vse high tech pripomočke brez katerih spodoben ribič res, ampak prav čisto zares, ne more živeti. Sprašujem se, kako sem do sedaj kadarkoli sploh karkoli ujel. Čista sreča, najbrž. Od sedaj naprej bo pa čista znanost, v to sem prepričan!

Večer preživim v družbi z Bushem, Vesna pa v družbi z Bud Lightom. Oba sta prijetno ohlajena in oba se hvalita s poreklom iz dežele Amerjev.

orhideje vsepovsod

avtomobilska registrska tablica Pohnpei

kaselehlie - pozdravljeni, dobrodošli po pohnpejsko

odsekani hrib menda obiskujejo plezalci

23. september 2014, torek

Pohnpei

Filipinec June pride (skoraj) točno. Pogleda, kaj je za narediti in izjavi "O, Yanmarček, ki smo ga mi imeli za generator poganjat na naši barki." No, vsaj videl je že kdaj tako mašingo, kar oddahnem si malo. No, pri meni je tudi za generator poganjat in, hja, spotoma, še barko naokoli fura. Pa se June loti dela. In dela. In naredi. Popoldan. Motorček spet prede, upam da bo tako malo dlje kot zadnjo rundo in da je pritegnil vse šraufe. Kitajček-Korejček jih je natanko 6 pozabil priviti ali pritegniti. Saj, pumpo je zrihtal, ni kaj, le zmontiral jo je precej šlampasto. Na koncu mu hočem plačati, pa ni treba. Vse naj plačam kar v marini, kjer sem se pa že prej zmenil za ceno. Enajst evrov na uro je za marinske razmere več kot ugodno. Če se samo spomnim cen "majstora" v Mediteranu in Novi Zelandiji!

Vesna si vzame dan za sebe. Logično, na barki bi se le gužvala in umikala drugim. Pa skoči malo v šoping in še do dohtarja in laboratorija, na testiranje krvi. Enajst evrčkov, dragi naši ZZjevci, enajst evrčkov in ne sto enajst plus vsak mesec od plače še zavarovanje in dopolnilno zavarovanje in nadluskuzno zavarovanje in še kaj. Ah, ja, Deželica v stečaju...

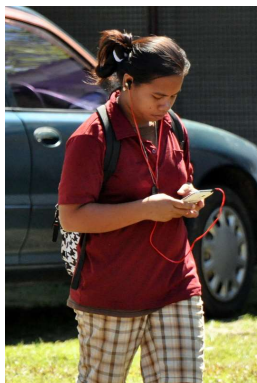
In dan se bo zaključil kot vedno. Na pijački in klepetu v marinskem kafiču..

vsak se po svoje skriva pred soncem

tudi majhne deklice nosijo značilna pohnpejska krila; eno imam tudi jaz :)

mlada dekleta se drugače običajno oblačijo moderno, netradicionalno

nekateri šole imajo uniforme

24. september 2014, sredo

Pohnpei

Vedno se naučim kaj novega. Sinoči sem se recimo to, da stane v kafiču eno pivo 2 dolarja, six pack pa 8 dolarjev. Ve se, kaj sva potem pila, pivo po evro, jasno. In ko je Vesna omagala, sem ji pogumno stal ob strani. Za danes že vem, kaj bova po večerji. Six packe bova pila, jasno. In nekaj jih bova nesla na barko za zalogo za hude čase. Tako poceni piva nisem videl v nobeni trgovini, kamoli kafiču (marinskem), vse od Paname dalje...

To je bilo po zaključku včerajšnje redakcije. Kako se bo iztek današnji dan, bomo pa še videli. Danes imam rojstni dan. Kot se za rojstni dan spodobi sem pri customs in immigrations najavil za jutri dopoldan odhod, ter najavil prihod na Ant atol pri lastniku. Brez težav naju spusti na privatni otok, ni problema, le 45 dolarčkov sem moral pustiti kot darilo poglavarju. No, pa se je začelo...

Vesna se pretepa s pranjem in šopingom, zvečer pa na večerjo. Kot se za penzioniste spodobi, je večerja še podnevi. In kljub prime location v restavraciji s spogledljivim nazivom Cupido's ni najboljša. Hobotnica je pečena s čebulo (kot so narejena jetrca v domovini), rakov je bolj za vzorec in T-bone je prešniclan po debelini na pol (pa tudi meso ni ravno prva liga). Le Vesnin sashimi je bil količkaj spodoben. Kar hitro zapustiva prizorišče in se odpraviva v naš marinski kafič. Tu pa častim vse naokoli in na koncu večera (bolje, na začetku jutra) šanku pustim neverjetnih petnajst evrov. Kdo je sedaj tu nor?

kapitan vse najboljše !

gostilna Cupido je na vrhu hriba s prelepim razgledom

večina hiš je skritih med drevesi

Tonetova predjed je hobotnica s čebulo in čebulnimi obročki (ocvrтки niso kalamari!)-še dobro, da nisem tega jaz naročila, ker bi vse romalo nazaj ...tooooo much čebule

sashimi je bil kot običajno odličen z wasabijem in sojino omako

25. september 2014, četrtek

Pohnpei - Ant atol

Danes izplujeva in zjutraj je panika kot vedno. Pa se v lepem sončnem dopoldnevu le brez zamude odveževa. Cela posadka hotela in marine je zbrana in nama maha v slovo. Lepo. Pa do uradnikov, pri luških oblasteh pustiti stotaka in potem dalje. Plujeva in preverim motor. A-ja-ja-jaaaaah! Pumpica je nova, pa se mašince ne zavrti več kot do 2000 obratov. Kaj sedaj? Greva nazaj in naj June spet šraufa? Kar je znal, je naredil. Naj ga še tako ganjam, dvomim, da reši zadevo. Ali greva naprej proti 2000 milj oddaljeni najbližji marini? Skozi doldrumse z nedelujočim motorjem. Ne vem, ne vem...

Kakorkoli, sidrava se na atolu Ant. Nenaseljen je, sama sva na otoku. No, midva in pazikuča. Otok je privaten. Roštiljada, da v miru razmislim, kaj z motorjem. Še pogovor s serviserjem v domovini, ki ne obrodi rešitve. Jasno, težko je na daljavo celit rane, če nisi zdravnik.

Če sva imela v marini ves čas bonaco, imava na sidru veter. Narobe svet. No, sidrana sva dobro in bova že preživela te nevihte. In jutri je nov dan...

oblast ima svoje registrske tablice na FSM

atol Ant - prelepa laguna ampak žal preveč vetra in ni prijetno snorkljati

26. september 2014, petek

Ant atol

Jutro mine v šraufanju in pucanju lajtunge za nafto. Po napotkih iz domovine. Z več strani sem dobil zelo podobne. Vse še enkrat prepiham, operem water separator filter in zamenjam fuel filter. Vse mi izgleda ok, pa da vidimo. In vidimo! Vidimo, da sedaj dela. Motorček se lepo zavrti do 3500 obratov in pod obremenitvijo (na sidru je to malček težko testirati, a vendar za nekaj trenutkov lahko - saj smo menda dobro sidrani, mar ne?) se v rikverc tudi požene do 2800, toliko kot se je običajno. Mogoče je pa res bila samo zamašena lajtunga? Kot kaže sta bili dve (nepovezani) napaki, ki sta se zgodili v istem času in mi je oni Kitajček-Korejček čisto v redu popravil pumpo. Ko smo pluli proti Kosraeju, sem priključil na tank z novozelandsko nafto, da enega ne spraznim na nulo in da ne posrka z dna svinjarije. Vendar kot kaže imajo oni tiči tam doli onesnaženo gorivo (saj ni čudno, ko so pa v vsem najboljši na svetu, kreteni!). In nisem na to pomislil, ker sem bil prepričan, da je pumpa bolj slabo popravljena in ker sem imel novo sem si mirno rekel, naj se zamenja in bom potem imel mir. No, s čisto lajtungo bi ga imel, tako pa...

Dan je vetroven in mimo se pripelje tudi kakšna nevihta. Odlično za mojo vetrnico, manj pa za snorklanje. Morje je vzvalovano in niti pozno popoldan se ne umiri toliko, da bi se Vesna lahko odpravila na podvodni potep. Jaz uživam v prepričanju, da motor sedaj dela. In ob pipici in pivu. In v pričakovanju na roštiljado, ki se bo proti večeru ponovno zgodila kar sama od sebe...

Še pred mrakom pa dalje. Do naslednjega atola je malo več kot 12 ur plovbe, ni druge variante, kot da noč preživiva na morju.

zjutraj je še nekako kazalo, da bo dan za plavanje....

...a je čez nekaj ur veter pokazal svoje zobe in sem postala kar slabe volje !

27. september 2014, sobota

Ant atol - Nukuoro atol

In sva jo. Na morju v dežju. Nevihta za nevihto. Zoprno. Veter je sicer ugoden, a kaj ko se nama nikamor ne mudi, pristala bi rada podnevi in v sončnem vremenu. Pa ne bo šlo. Uliva in uliva. In vleče. Prispeva sicer ob pravem času, a ne bova rinila skozi kompliciran prehod, da se potem sidrava v naliwu na 30 m globine ali pa med bumije na 20 metrih na privetrni strani. Greva dalje.

Do naslednjega atola imava 180 milj, torej prideva jutri popoldan. Uliva in spet uliva. Veter se počasi spreminja iz

ugodnega severnika v orcaški zahodnik. Zoprno. In za povrhu še valovi iz vseh smeri. Počasi napredujeva, prepočasi. Začenja me skbeti, da ne priplujeva opoldne, kot sem planiral, ampak šele pozno popoldne. No, saj bo tudi v redu.

Pa ni. Prepočasna sva in zvečer je jasno, da jutri ne prideva. Še eno noč bova preživela na morju. No, vsaj mudi se mi ne več in ni treba forsirat v deževni noči. Faševa pa novo nadlogo. Ekvatorialni proti tok. Med 2 in 2,5 vozli ga imava. In teče iz smeri vetra. Kot med vetrom in barko je občasno kljub orcanju večji od 90 stopinj. Kaj pa sedaj? No, upam, da sva samo v brzici in da se kasneje poleže.

In uliva in uliva. Samo za nujne stvari stopim na dež, pa je Moj Henry LLOYD popolnoma premočen. Narejen je za sprehajanje po marini in ne za na morje. Hja...

28. september 2014, nedelja

Ant atol - Nukuoro atol

Pa se ne. Samo 75 milj imava še do atola, pa je točno v veter in točno v tok. Prižgem motor. Vetra ni veliko, morda bo šlo. Ne gre! Vala je toliko in tako je zmešan, da neprestano nabijava. In napredujeva počasi, prepočasi. Med vozlom in pol in dvema in pol. Kaj bova za teh 75 milj potrebovala dva dneva?

In še kar naprej uliva in uliva. Še dobro da je matineja v kinoteki. Čez dan veter malo jenja in temu primerno je manj vala. Naravnost divjava! VMG imava včasih tudi preko 3 vozle. Hic! Tako močega toka nisem pričakoval. Preko dva vozla ga je konstantno, včasih se približa trem. Zoprno.

In še kar uliva...

29. september 2014, ponedelj

Nukuoro atol

Noč je bila končno normalna. To v teh razmerah pomeni, da je bila samo z nekaj nevihtami. In med 2,5 in 3 vozli nasprotnega toka in nasprotnim valom in vetrom. Če vidim VMG preko 2 vozla, sem zelo zadovoljen. Obupavam. Vprašanje, če prispemo jutri, torej samo z enim dnevom zamude.

Prispemo! Zadnjih 10 milj se naju tok usmili in pade pod 1 vozle in pri 2200 obratih (ja, sedaj, ko bošpumpica prede, sedaj se pa lahko razmetavamo z obrati!) dosegamo včasih že kar vratolomnih 5 vozlov VMG. In za teh deset milj potrebujeva samo tri ure, namesto šestih! V laguno vplujeva po 27 m širokem in dovolj globokem prehodu, kjer imava toka samo 3,5 vozle. Nasprotnega, seveda. To je kar v redu, ker tukaj ga zna biti tudi do 6 vozlov. In bošpumpica spušča v motor dovolj nafte tudi še pri 2500 obratih in prav spodobno se premikamo. Prav spodobno pomeni s preko tremi vozli. Ameriški blogi svetujejo, da se še zunaj pokliče domačine po VHF, da te pilotirajo. Pa to spustiva in brez težav priplujeva. Tam pa nas že čakajo uradniki za klirens. Svetujejo pri mestu sidranja in ko je sidro v vodi, so oni na Mali. Vse je čisto, imamo crusing permit in to jim zadostuje.

Pojeva na barki, na otoku ni oštarije. Ni trgovine. In ni gasilnega doma. Je pa cerkev, jasno. Res so hecni, le kam gredo po maši. In maše tukaj so vsak dan. Red mora biti med farani! Popoldan se tako zdingirava na obalo. Za mayorja, župana, pustiva simbolično darilo. Nekaj metrov blaga, cigarete, vžigalnik, svinčnike in slovenski souvenir. In s šefom policajev naokoli. Je v civilu, torej je to tajna policija, udba. Mislim, da ima enega pomočnika samo zato, da je lahko šef. Kot šerif na divjem zahodu. Samo še kovinska značka mu manjka na prsih.

Izredno lepo urejena vasica s cestami, križišči in urejenimi hišami s cvetličnimi nasadi. Kot bi se sprehajal po parku kakšnega večjega mesta, ki prikazuje (idealizirano) življenje na vasi nekoč davno. Vse je neverjetno čisto, ene same smeti ni na tleh, ki so skrbno pometena okoli vsake hiše. Tudi peščene ceste so pometene in edino prevozno sredstvo, ki sva ga opazila so japanke. Na otoku živijo mešani Polinezijski (prvotno prebivalstvo) in Mikronezijski (prišleki iz Pohnpeija). In moram reči, da so lepa mišunga. Še posebej otroci, ti so naravnost bonbončki. In, bonbončke imajo tudi v rokah, jih je z njimi opremila teta Vesna.

Šef policaj naju torej vodi skozi celo naselje in spozna z vsemi veljaki, ravnateljem, zdravnikom, županom, gojiteljem biserov, le s svojo novo ženo naju noče. Navkljub Vesninemu stalnemu priganjanju. Manjana. Za nocoj niso pripravljeni z darili, zato dobiva samo papaje in kokosove orehe. Jutri pa, obljublja, še kakšnega raka. In preden odideva, naju opremijo s sadjem in zelenjavo za dolgo pot po morju. Bomo videli, če res.

In zdi se mi, da bom spet popravljajl invertorje in spet snemal filme...

sedaj pa postopek za chewing bettle nut: najprej nasuješ v plod koralni prah

potem tobak-kakršenkoli; Tone mu je dal svoj tobak, ki ga uporablja za pipo in ga je moral takoj testirati

potem dodaš še en list

in vse to si zatlačiš v usta in žvečiš in pljuvaš ven odvečno slino, ki je vedno rdeče barve... nič kaj fajn za gledati, razen tega, da jih tudi slabo razumeš, ko to žvečijo

v ozadju stavbe skupnega pomena in Pohnpejska zastava v ospredju

to je stranišče! vse koče, ki so postavljene v vodo so stranišča, ker stranišč na samem otoku nimajo ...

sprehod po otoku - lepo urejena peščena pot

šola

otočani pri gradnji nove hiše - menda je to timsko delo

a kot je bilo videti je samo en delal, ostali so imeli verjetno pavzo za žvečenje

policajev pomočnik ima ves čas sončna očala, tudi pri spravljenju kokosov

tukaj je pokopana pokojna policajeva žena-pokopališča so različno: pri nekaterih kar doma ali pa skupna

30. september 2014, torek

Nukuoro atol

Začelo se je! Začela se je tekma prebivalcev, kdo nama bo več podaril. Včeraj sva jih presenetila in se še niso znašli, danes so usekali na polno. Otovorjena z dvema storžema banan, kokosi, papajami, limonami in še čem se vračava nazaj na barko. Le kdo bo vse to pojedel, še posebej, ker ni priloge. Ni jastogov.

Ko sva se izkrcala, so naju že čakali. No, pravzaprav so naju že prej klicali po radiu, kdaj prideva. In začne se popraviljanje inverterjev. Zaenkrat kaže, da je napaka locirana, nadaljevanje po koncu službe. Ob pol enih. Takole delajo tile uradniki: od 8:30 do 10:00, potem je pavza za žvečenje betelovih oreščkov (tako piše na uradnem urniku, nisem si jaz tega izmislil) in druga polovica šihta je od 11:00 do 12:30. I ja bih tako radio, tata! Kar med šihtom pa probamo, če moj USB ključek s filmom dela v mayorjevem DVD playerju. Dela. Odlično, potem lahko posnamem še več filmov. Vsaj to jim lahko daja v zameno. No, prodava. Ampak, le po nabavni ceni.

Pa na sprehod po vasi. Saj sva hodila že včeraj, pa greva še enkrat. Glavna cesta, ki vodi skozi mesto (tako pravijo predelu otoka okoli cerkve) je lepo urejena in čisto ravna. Z enim samim ovinkom. Ovinkom okoli zvonika. Nek se vidi, ko je glavni! Ljudje naju ogovarjajo in z vsakim lepo poklepetava. In vsak nama nekaj da. Polinezijci! Malo mešani sicer v zadnjih nekaj desetletjih z Mikronezijci, kar ima za posledico, da so lepi kot slednji in gostoljubni kot Polinezijci. Odlična kombinacija. Že kar malo sva pozabila, kako zgleda polinezijski atol po vseh teh melanezijskih. Precejšnja razlika je v odnosu. Tu sva cenjena gosta, ki ju je treba gostiti do onemoglosti, tam sva bila dva turista, ki ju je bilo prav tako do onemoglosti potrebno obrati za kolikor se je le dalo. In ti tudi nimajo nič in oskrbovalna ladja pride vsake pol leta in včasih vmes še patrolna ladja in kakšna manjša kruzerica. Mala je sedma barka na obisku letos. Ja, odrezani od sveta živijo in edina komunikacija, ki jo imajo je HF radio.

Sproti se od učitelja v penziji naučiva nekaj zgodovine otoka. In to kakšne zgodovine! Ne tiste iz učbenikov, pripoveduje nama legende. Zelo zanimivo. In pove, da so včasih znali delati kanuje, danes jih ne več. Zadnji tesar, ki se je še spoznal na duhove dreves, je umrl pred dvema letoma. In tisti kanuji, ki jih je naredil on, tisti so kljubovali vsem valovom, ker so imeli dušo. Današnji se pa potapljajo (in pokaže na razbitino japonske jadnice, ki je lani nasedla na reefu in se potopila). Ustavi naju še Mona Lisa (le od kod ji tako ime?) in naju napoti k sestri na sosednjem otoku. Sedaj je oseka, lahko greva kar peš, pove. In res ni bilo več kot 15 cm morja, širina pa kot manjša reka. Zanimivo. In pri njeni sestri se naučiva še, kako se naredi kokosovo olje. In nama ga bo dala nekaj litrov, le steklenico naj ji prineseva. Lepo.

Hočeva nazaj na barko, pa naju šef policaj ne pusti. Še prej morava k njemu popraviti inverter in na kosilo. Inverter popravim v trenutku. Priključim ga na akumulator in dela. Potem sledi kosilo, tako pravo, lokalno. Kokosova juha s cmoki iz kokosovega oreha in kokosovim mlekom direktno iz oreha kot pijačo. Rekel bi, precej enolično, a za naju, ki sva to jedla prvič, več kot odlična popestritev.

Popoldan Vesna na snorklanje, jaz gledam kam bi jim lahko posnel še kak film. Snorkljanje je bilo relativno uspešno. Sidrana sva sicer na mivki in grebena ni veliko v bližini barke, je pa zato vidljivost odlična. Koral je nekaj, koralnih rib tudi in so tudi plavajoči raki. Polno barko jih imava, prisesani na podvodni del se hranijo z algami, ki sva jih pripeljala s seboj. In jih še nisva očistila. Izgleda, da jih tudi ne bo potrebno. Vendar glavno pride na koncu. Deset, morda dvajset metrov za krmo je letalo. Čisto pravo letalo, verjetno še iz druge svetovne vojne, sedaj že pošteno poraščeno s koralami. Na Vanuatuju so za tako snorkljanje hoteli mastne denarce...

zelo lepa hiša in urejena okolica bivšega majorja

navkljub nezakljenjenim hišam imajo stanovalci vseeno zasebnost; če je zaprto, ne stopiš notri; če pa počiva pa govoriš kar skozi vrata :)

sramežljivi otročki - družine niso velike

majorjeva hči in sin

vsaka hiša ima visečo mrežo oz. več mrež

zunanje sloje kokosa sušijo in ga porabijo za kurjenje

Joyce kuha kokosovo olje

kot bi bil kje v parku, kajne ? ne pa na nekem atolu, ki komajda premore nekaj zemlje

49letna Mona Lisa pri pletenju preproge na kateri potem spijo

Mala samcata v laguni

kokosova juha, ki sva jo jedla pri policaju doma

neverjetno veliko klobas je v morju